

„Wöi maddudel kassukas? ütleb mittu; — eks maud olle silleda nahhaqa? wöi en neil nägemata kassukas?” — Töösi, nende kassukas on näggemata ja Jummalal ledud asjad en mitme sugused! Kecral, hundil, kassil on kassukas nahha peal, agga maule pandi kaessukas nahha alla, agga se en rasiv = kaessukas. Igga maul seisab nahha al paks rasiva kerd, ja et rasiv soja annab, wöib igga pääiv nähha. Pannie agga tähhele, kui kuinud Karel ja paks Peter külma ilmaga ühhestkoos teed käivad, ühbesuunus sed rided seljas. Kuinud Kaarli liikmed lähhäwad kangelas ja ta wabbiiseb külma pärast, agga palku Petri ots en higchine. Se tulleb fest: Petril on palju rasiva ibhi peal, temmal kassukas lodud; Kaarlil pole mitte. Nõnda, ütlen nüüd, on maddudega fa, rasiv=kassukas en neil seljas. Ja mitmel nende hulgast on ni rohkesti rasiva, et sedda sure kassuga forjataks ja nõnda prugitakse, kui meil hülge=rasiva. Agga ennamiste on nähha, et neis mades, kus suremad maud ellawad, rasivas nende rasiva sure maiussega fööb ja wägga magusaks kida. Pole minna katsumid egga tahhakski.

Jalgu maddudes ei olle, süski on naad suremad minnema, ni kermad, et kõige tullisem hob-

bune joostes nende västtu ei tahha jada. Naad ei te selle jures muud, kui weawad omma ihu terra modi kokku ja ajawad jälle sirgeks ja sedda ühtepuhku. Selle viisiga farad siis eddasj otse kui lennates.

Mõnni man=sugugi on kihvtine, agga mitte kõik. Kes kihvtised on, neil seisab kihvt kahhe hamba sees sum. Need kaks hammast on öned kui torrud ja kujt kuni hakkavad, siina kihvt keeb välja ja sadab surma, olgu kohhe, olgu aega möda. On ka neid maddusid, selle kihvt wägga kange ei olle; ajab hava paistetama, agga ei te muud wigga. Kui juhtub, et kihvtine maddu koggemata isse ennast hammastab, siis sadab emmalegi surma, ja jäab selle mehhhe sarnatseks, kes teisele auku kaebab agga langeb isse sisse. —

Tallin = mees Amerika = maal nütis heini ja astus selle jures kihvtise man peale, mis viibhaga fallale kippus ja ta jalgu püdis hanimastada; önneks ollid mehhel paksud sapad jallas ja ta ei saanud häddaa, waid lei wikkatiiga man poleks, et se surri. Mees olli waenlassest peastetud ja läks Jummalat tännades poju. Agga kui olli maggama heitnud, hakkas ta südda seest wallustama, tehha kangesste tursumia, ja viis tundi